

Άγιέ μου με μισείς; (Πρωτοπρεσβύτερος Ιωάννης Βερνέζος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Έχουν περάσει 8 χρόνια από την ημέρα του γάμου. Μάταια μέχρι σήμερα ο κ. Γιώργος Κ. και η σύζυγός του Αρχοντούλα περίμεναν παιδί. Την καρδιά τους έκαιγε μια βαθιά και αγιάτρευτη θλίψη. Τί θλιβερή φαίνεται η ζωή, όταν η γυναίκα δεν είναι μάννα, δεν έχει παιδιά! Ο σύζυγος λυπημένος έσκυβε πλάι στην γυναίκα του και της έδινε κουράγιο. Κάμε υπομονή, της έλεγε, αυτό είναι το θέλημα του Θεού, με τα δάκρυα και τη στενοχώρια δεν πρόκειται τίποτα ν' αλλάξει. Σκοπός του γάμου δεν είναι μόνο η απόκτηση παιδιών. Είναι προπαντός η πνευματική μας πρόοδος, η προκοπή, η ένωση εδώ και στην αιωνιότητα με τον Θεό.

Η κ. Αρχοντούλα επέμενε να προσεύχεται, να προσεύχεται με όλη την δύναμη της ψυχής της. Από μικρό κοριτσάκι η άγια μητέρα της την είχε μάθει πάντα να προσεύχεται, γιατί, όπως της έλεγε, οι δυνατοί άνθρωποι προσεύχονται και η προσευχή οπλίζει τον άνθρωπο με επιμονή και καρτερία στο δύσκολο αγώνα της ζωής. Από μικρή μέχρι σήμερα αμέτρητες φορές με την οικογένειά της έχει έρθει εδώ στον Όσιο.

Έλεγε πολλές φορές στον Όσιο Ιωάννη: «Μεγάλε μου Άγιε, σε παρακαλώ θερμά, σε ικετεύω, θέλω να μεσιτεύσεις στον Κύριό μας να αξιωθώ να γίνω και εγώ μητέρα. Απ' τους ανθρώπους και την επιστήμη τους, Άγιέ μου, πήρα 8 χρόνια τώρα, την απάντηση ότι δεν θα γίνω μάνα... Η αγκαλιά μου θα μείνει άδεια, το σπίτι μου σκοτεινό, η καρδιά μου πονεμένη. Εγώ, Άγιέ μου, θα περιμένω την απάντηση από τους Ουρανούς να μου χαρίσει ο Θεός ένα παιδάκι, να γεμίσει το σπίτι, η καρδιά, η ζωή μου ολόκληρη από χαρά και ευτυχία. Θα περιμένω μεγάλε μου άγιε».

Είναι χειμώνας τού 1979. Κλαμένη και σκυθρωπή η κ. Αρχοντούλα προσπαθεί να συγκεντρωθεί για τήν προσευχή της. Τίποτε όμως, είναι κουρασμένη. Έχει αποκάμει, κάτι άσχημο αισθάνεται μέσα της. Θέλει να κλάψει, να φωνάξει, να απειλήσει. Γυρίζει στο εικονοστάσι, βλέπει την εικόνα του Όσιου Ιωάννου και ξεσπά σε κλάματα λέγοντάς του: Επιτέλους τι σου έχω κάνει Άγιέ μου, με μισείς; Γιατί; Γιατί ο Θεός, Άγιέ μου, δεν μου δίνει αυτή τη χαρά; Άγιέ μου με μισείς;».

Περασμένα μεσάνυχτα και κάποιος ξένος ανεβαίνει τη σκάλα του σπιτιού τους.

Ξύπνησαν και οι δύο. Μή μιλάς, είπε ο σύζυγος, κάποιος από τους υπαλλήλους μας θα είναι, έχει κάνει λάθος στην ώρα και ήρθε για τα κλειδιά της επιχείρησης. Μή μιλάς και θα φύγει.

Ο ξένος ανέβηκε, χτύπησε την πόρτα και αυτή άνοιξε μόνη της. Μέσα στο σκοτάδι μία λάμψη με τη μορφή του Όσιου Ιωάννου: «Αρχοντούλα τι προσευχή ήταν αυτή που έκαμες απόψε. Οι άγιοι δεν μισούν κανένα. Δεν είναι θέλημα Θεού ακόμη να αποκτήσεις παιδί. Θα περάσουν άλλα δύο χρόνια και τότε θα έρθει αυτή η χαρά».

Έσβησε η λάμψη, χάθηκε ο απόηχος της φωνής του Όσιου. Πέρασαν τα δύο χρόνια και ήρθε η χαρά του Θεού, το πρώτο, το δεύτερο, το τρίτο παιδάκι. Οι τρυφερές παιδικές φωνές γεμίζουν το σπίτι, γεμίζουν την αγκαλιά και την καρδιά των γονιών.

3-12-1979

Πηγή: Πρωτοπρεσβυτέρου Ιωάννου Βερνέζου, Ιερατικώς Προϊσταμένου του Ι. Προσκυνημάτος, «Βίος και νέα θαύματα του Οσίου Ιωάννου Ρώσσου», Έκδοσις Ιερού Προσκυνημάτος Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου, Προκόπιον Ευβοίας, σελ. 99-100